

[Bundgård.]

i hvert fald sikker på, at man ellers senere hen bittert vil fortryde det, man har foretaget her i dag.

Vivike: Hr. Erik Hansen (Ålborg amt) fremførte ved anden behandling nogle sætninger, jeg var kommet med i 1965. Det forbavsede mig noget, for da jeg fremsatte dem, var det jo i en situation, som ikke kunne dette lovforslag noget ved.

Man ser i visse dagblade i dag en vis forundring over, at arbejderne vil demonstrere, idet det siges, at de, der rammes af dette lovforslag, jo ikke er arbejdere, det er funktionærer, og det er rigtigt, for så vidt som telegrafister og styrmænd er funktionærer. Men det er jo ikke uforståeligt, for hvad enten det er arbejdere eller funktionærer, så har de den samme modpart og i dette tilfælde en usædvanlig hård modpart.

I dag er det, hvis dette lovforslag gennemføres, telegrafister og styrmænd, der bliver ramt; en anden dag er det arbejderne, og når de reagerer ved hjælp af demonstrationer i dag, er det jo sikkert, fordi de har det indtryk — som også er det rigtige — at dette lovforslag fortæller om den mest ensidige klassepolitik, vi har set, siden vi havde Madsen-Mygdalregeringen.

Hanne Reintoft: Da man sidst i denne sal for alvor diskuterede om arbejdsmarkedets forhold, havde socialdemokratiet fremsat et lovforslag om at bryde ind i indgåede overenskomster ved at nedfryse en dyrtidsportion. Vi var nogle, der selvfølgelig ikke kunne støtte den form for politik, hvilket egentlig måtte regnes for givet, når man kender vort politiske grundlag, og det burde vel have været selvfølgelig for mange andre. Imidlertid støttede de borgerlige partier i december varmt tanken og talte med megen forargelse om, hvor forkert en lovgivning det var, når man blandede sig i arbejdsmarkedets forhold.

Man lod befolkningen forstå, at man ikke ville støtte en regering, der kunne tænke sig lovindgreb af denne art, og ved det valg, der fulgte efter afvisningen af forslaget, kom man derfor til at stå i befolkningens øjne som politikere, der ikke ville deltage i den slags ting. I dag kan befolkningen med al ønskelig tydelighed se, hvad vi andre

nok har vidst, at det ikke var sandt. I det øjeblik man finder det hensigtsmæssigt, vil man gribe ind i en lovlig varslet konflikt for at komme de arbejdsgivere til hjælp, der på ingen måde har villet vise sig forhandlingsvillige og jo absolut heller ikke behøver at gøre det, når de har regeringen i baghånden. Man gør det oven i købet ved at foreslå oprettet en institution, der helt sætter arbejdsmarkedets parter ud af funktion. Det forsvar, der har været ført for, at sagen er samfundsvigtig, er det tyndest tænkelige. Vi fandt i december sådan en lovgivning forkert, og vi finder den forkert i dag. Vi stemte imod sådan en lovgivning i december, og vi stemmer imod den i dag. Det bemærkelsesværdige er, at vi er de eneste, der kan følge vores politiske linje og ikke er henvist til at foretage de mærkværdigste manøvrer og bortforklaringer, som alle de andre partier har været nødt til at betjene sig af med større eller mindre succes.

Om befolkningen for alvor tror, at socialdemokratiet har ændret politik, eller om man ved, at det kun er en taktisk oppositionsmanøvre, det vil vise sig. Men jeg tror, at meget store dele af befolkningen oplever, at den siddende regering med de store ord i december og ved valget har spillet med falske kort og regerer på et falsk grundlag ved at foregøgle store befolkningsgrupper, at man vil føre arbejder- og lønmodtagervenlig politik.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlgaard): Jeg vil gerne tage udgangspunkt i den henvendelse fra de store lønmodtagerorganisationer, som er omdelt, og hvori der protesteres mod det lovforslag, som nu er til tredje behandling.

Jeg læser protesten som en protest mod lovforslaget, men også mod indgreb i det hele taget i arbejdskonflikter. Jeg vil derfor gerne benytte lejligheden til at minde om, hvad jeg sagde ved fremsættelsen af lovforslaget, nemlig at lovforslaget ikke er udslag af en almindelig indstilling hos regeringen om at gribe ind ved enhver lejlighed, hvor det er vanskeligt for parterne på arbejdsmarkedet selv at nå frem til aftaler. Jeg sagde dengang, at lovforslaget ikke er udtryk for en fravigelse af det principielle synspunkt, at det her i landet anerkendte system for ordning af arbejdsforholdene